

loftbare Anlæg ikke vil skabe Vandløbets Tilstand, men dermed tror jeg ikke, at der er sagt Andet, end at det ikke skader Vandløbet som Vandafledningskanal, at hans Anlæg ikke er til Hindring, at Vandløbet som hidtil kan modtage og bortføre Vandet fra de omliggende Bønder. Men den Bedkommende har Interesse af at faae adskilligt Andet at vide end dette. Naar han nemlig skriver til et saadant loftbart Anlæg, er det ham først og fremmest om at gjøre, at han ikke kommer til at tage det bort igjen, lige saa snart som det er færdigt; men han kan komme til at tage det bort af andre Grunde end den, at det er til Skade for Vandafløbet eller Vandstanden paa de tilsløbende Bønder. Han kan komme til at tage det bort, fordi det strider imod enkelte, til Vandløbet støvende Grundeieres Ret til at have naturligt Vandløb, og hvorfor, siger jeg, skal han saa ikke kunne faae det afgjort ved denne Kjendelse? Hvilke andre Veie er der overhovedet, hvorpaa en Mand, der staar i Begreb med at anlægge en saadan Fabrik, kan sikre sig, at han kan gjøre det uden at risikere Formue og Bøjsæld ved det, naar ikke en Landvæsenkommission maa tage det Spørgsmaal under Overveielse? Jeg veed ikke, hvilke. De Indvendinger, som det ærede Medlem fra Aalborg (H. Steffensen) gjorde, ere af en altsfor sin og theoretisk Betskaffenhed, tror jeg, til at de burde øve nogen virkelig Indflydelse. Det, det ærede Medlem gjorde gjældende, var, at der ikke var nogen almindelig Afgang til med præklusiv Virkning at faae Alle indstævnede i en saadan Sag. Men det behøves ikke; thi den Bedkommende bryder sig ikke om Alle og Enhver. Han kan jo nævne Alle dem, der ligge ved Vandløbet; det er dem, han ønsker indstævnet, og det kan han faae opnaaet. Det er altsaa for den Bedkommendes Interesse, som vil anlægge en Fabrik, at jeg taler. Det er for hans Skyld, at denne Ændring er, om ikke nødvendig, saa meget hensigtsmæssig. Han vil altsaa derigennem faae Afgang til at sikre sig, at han trygt kan anlægge denne Fabrik uden at risikere kortere eller længere Tid efter at komme til at tage den bort igjen, fordi der allerede var en Rettighed over Vandløbet, som var i Strid med hans. Den anden Indvending, som nærmest kom frem fra det ærede Medlem fra Viborg Amts 2den Valgkreds (Klein), vil efter Lovens øvrige Affattelse vistnok ikke have nogen Betydning. Det ærede Medlem var bange for, at man derigennem vilde give en ny Regel for Vandsynsmændenes eller Landvæsenkommissionernes Kompetence, idet man skulde have henlagt Noget til disse Autoriteter, som i Birkeligheden tilkom Domstolene, nemlig Spørgsmaalet om almindelige privatretlige Forhold. Men det ser jeg ikke er Tilfældet. Derimod vil nemlig den almindelige Kompetencebestemmelse, som vi have foreslaaet i § 5, være tilstrækkelig Modvægt. Det er tydeligt, at Spørgs-

maalet om, hvad en Landvæsenkommission eller Vandsynsmændene kunne afgjøre, maa afgjøres efter de almindelige Regler her, og dette Ændringsforslag figter hverken til at give til eller tage Noget fra Landvæsenkommissionerne eller Vandsynsmændene i Retning af Kompetence. Men som sagt, saa stor Vægt lægger jeg ikke paa den Ting, at det skulde paavirke min Stilling til Lovforslaget i dets Helhed. — Det Forslag, som det ærede Medlem fra Aarhus (Ingerslev) har stillet, og som er støttet af den meget ærede Indenrigsminister, har jeg i og for sig ikke Noget at indvende imod. Kun vil jeg sige, at det ikke forekommer mig, at der var saa stor Ulykke i, at Kommunalbestyrelsen ikke kom til at give gunstigere Betingelser end de ugunstigste, som den havde Lyft til i det givne Tilfælde. Naar man nemlig er opmærksom paa, at det her er de vedkommende Interessenter, der fremtvinge Afgjørelsen mod Kommunalbestyrelsen, kunde man ganske vist sige som saa: Naar de endelig ville have den igennem, saa lad dem det, men lad det gaa ud over dem selv, og lad dem finde sig i, at Kommunalbestyrelsen ingen Indrømmelse gjør dem, men lader dem selv betale det og have Pengene paa Børbet, naar de ville have det frem. Det kunde man sige, og jeg ser ikke, at der var noget særligt Ubilligt deri. Paa den anden Side kunde man sige: Lad os være billige mod disse Folk, som vi ere det hele Loven igennem, og lad dem faae Afgang til at appellere til Kommunalbestyrelsens Overordnede, skjøndt jeg ganske vist meget skulde betvivle, at nogen Indenrigsminister vil paalægge et Amtsraad andre Betingelser i saadanne Spørgsmaal, end Amtsraadet selv havde Lyft til at gaa ind paa. Jeg tror derfor ikke, at det vil være praktisk; men, som sagt, det er mig ikke af nogen væsentlig Betydning. — Den meget ærede Indenrigsminister har allerede besvaret de Indvendinger, som det ærede Medlem fra Viborg Amts 2den Valgkreds gjorde mod Ændringsforslaget til § 50. Der er i Birkeligheden ikke Spor af Banskelighed for at faae en Afgjørelse af, hvem der skal optage Sørne i de offentlige Vandløb; thi naar der staar: Sør eller andre lignende Indvande, der danne Led i offentlige Vandløb, kunne ligesom disse sættes under offentligt Tilsyn, er der i Ordene: „ligesom disse“ givet en simpel og klar Henviisning til de Regler, der gjælde for Optagelsen af private Vandløb mellem de offentlige. Jeg tror ikke, at der er noget som helst nok saa lille Gul der. Derimod kan det ærede Medlem jo vel nok have Ret i at spørge: Hvorledes skal den Bedkommende, som ønsker det optaget, kunne faae det optaget? Men det kan det ærede Medlem spørge om ogsaa med Hensyn til Vandløb, thi der er ikke givet nogen Ret for den Enkelte til at forlange, at Kommunen skal optage Vandløb blandt de offentlige. Det kan han ikke fremtvinge. I den Henseende ere vi under Be-